

WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, dnia 18 stycznia 2013 r.

LEX - I.4131. *MF* .2012.GH

Rada Gminy Lesznówola
ul. Gminnej Rady Narodowej 60
05 – 506 Lesznówola

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80 poz. 717 i Nr 162 poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055 i Nr 116, poz. 1203, z 2005r. Nr 172, poz. 1441 i Nr 175, poz. 1457, z 2006 r. Nr 17, poz. 128 i Nr 181, poz. 1337, z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974 i Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz. 1111 i Nr 223, poz. 1458, z 2009 r. Nr 52, poz. 420 i Nr 157, poz.1241, z 2010 r. Nr 28, poz.142 i poz. 146, Nr 40, poz. 230 i Nr 106, poz.675, z 20011 r. Nr 21, poz.113, Nr 117, poz.679, Nr 134, poz. 777, Nr 149, poz. 887, Nr 217, poz. 1281 oraz z 2012 r. poz. 567)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 293/XXIII/2012 Rady Gminy Lesznówola z dnia 14 grudnia 2012 r. w sprawie uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Lesznówola, w części dotyczącej § 2, § 4 ust. 1, 2 i 3, § 5, § 27 pkt 1 lit. a, c i d, i pkt 2 lit. f, g, k i n, § 29 oraz § 30 ust. 1 i 3 Regulaminu.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 14 grudnia 2012 r. Rada Gminy Lesznówola podjęła uchwałę Nr 293/XXIII/2012 w sprawie uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy.

Podstawę prawną do podjęcia uchwały stanowi art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2012 r. poz. 391, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”. Wskazać należy, że upoważnienie dla rady gminy do uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy stanowi przepis ust. 1 art. 4, natomiast w ust. 2 tego artykułu, został określony zakres uregulowań, którego uszczegółowienia powinna dokonać rada gminy w regulaminie. Regulamin określa zatem szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

- 1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:
 - a) prowadzenie we wskazanym zakresie selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych, w tym powstających w gospodarstwach domowych przeterminowanych

leków i chemikaliów, zużytych baterii i akumulatorów, zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, mebli i innych odpadów wielkogabarytowych, odpadów budowlanych i rozbiórkowych oraz zużytych opon, a także odpadów zielonych,

b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,

c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;

2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:

a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,

b) liczby osób korzystających z tych pojemników;

3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;

4) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;

5) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;

6) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;

7) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Wymienione powyżej elementy mają charakter wyczerpujący, nie jest zatem dopuszczalna wykładnia rozszerzająca zastosowania tego przepisu w odniesieniu do innych kwestii, które nie zostały w nim wymienione. W tej mierze wskazać należy, że unormowana w art. 7 Konstytucji zasada praworządności wymaga, by materia regulowana wydanym aktem normatywnym wynikała z upoważnienia ustawowego i nie przekraczała zakresu tego upoważnienia. Oznacza to, że każde unormowanie wykraczające poza udzielone upoważnienie jest naruszeniem normy upoważniającej, a więc stanowi naruszenie konstytucyjnych warunków legalności aktu prawa miejscowego wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego. Należy również podkreślić, że zgodnie z art. 94 Konstytucji RP regulacje zawarte w akcie prawa miejscowego mają na celu jedynie "uzupełnienie" przepisów powszechnie obowiązujących rangi ustawowej, kształtujących prawa i obowiązki ich adresatów, a więc nie są wydawane w celu wykonania ustawy, tak jak rozporządzenie w rozumieniu art. 92 Konstytucji RP (wyrok NSA z dnia 18 września 2012 r. sygn. akt II OSK 1524/12).

W świetle poczynionych uwag za niezgodne ze wskazanymi wyżej przepisami (w szczególności z normą upoważniającą, z konstytucyjną zasadą praworządności – art. 7

Konstytucji RP, z wynikającymi z przepisów konstytucyjnych warunkami legalności aktu wykonawczego) należy uznać, wszelkie odstępstwa w akcie prawa miejscowego od granic upoważnienia ustawowego, a więc od katalogu spraw enumeratywnie wymienionych w art. 4 ust. 2 ustawy, a przekazanych do unormowania regulaminem utrzymania czystości i porządku na terenie gminy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, należy stwierdzić, że Rada Gminy Lesznówola, wprowadzając § 2 Regulaminu słowniczek określonych w nim pojęć istotnie naruszyła art. 4 ust. 2 ustawy. Wynikający z art. 4 ust. 2 ustawy zakres upoważnienia do określenia szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku na terenie gminy nie obejmuje bowiem (w żadnej ze spraw wymienionych w uchwale), uprawnienia rady gminy do formułowania w regulaminie jakichkolwiek pojęć ich dotyczących. Brak upoważnienia rady w tym zakresie oznacza zarówno zakaz tworzenia w regulaminie na jego potrzeby własnych definicji pojęć (przez co rozumieć należy przepisy ustawowe zmodyfikowane lub utworzone na użytek zaskarżonej uchwały), w tym ustalania znaczenia określeń ustawowych, jak i do powtarzania w nim definicji ustawowych. Niezgodność z prawem dokonywania powtórzeń definicji ustawowych, w regulaminie, jest ponadto uzasadniona okolicznością, że interpretacja takiego pojęcia w kontekście uchwały, w której go powtórzono, może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (vide: wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r., sygn. akt II SA/Wr 1179/90; wyrok NSA z dnia 10 listopada 2009 r., sygn. akt II OSK 1256/09; wyrok NSA z dnia 7 kwietnia 2010 r., sygn. akt. II OSK 170/10). Definiując w akcie prawnym określone pojęcia prawodawca daje wyraz temu, że zamierza przypisać definiowanym zwrotom nie tylko inne znaczenie niż w języku potocznym, ale także inne znaczenie niż powszechnie przyjmuje się to w innych aktach prawnych. Zatem w przypadku powtórnego zdefiniowania pojęcia ustawowego w regulaminie, istnieje realna możliwość, że jego interpretacja w oderwaniu od aktu pierwotnego spowoduje zmianę znaczeniowo-prawną danego pojęcia, przyjętą w ustawie. Poza tym, skoro postanowienia regulaminu mają jedynie uszczegóławiać regulacje ustawowe w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, to tym bardziej nie ma podstaw prawnych do powtarzania w nim definicji ustawowych, w szczególności zawartych w ustawie upoważniającej. W świetle poczynionych uwag, należy stwierdzić nieważność przepisów § 2 Regulaminu, które definiują pojęcia wcześniej już zdefiniowane w ustawach i rozporządzeniach, tj. właściciele nieruchomości, nieczystości ciekłe, zbiorniki bezodpływowe, odpady komunalne, odpady niebezpieczne, odpady ulegające biodegradacji, odpady zielone, odpady opakowaniowe kompostowanie, nieruchomości, najemca, lokator, posiadający lokal, zwierzęta domowe, zwierzęta bezdomne, zwierzęta gospodarskie, budynek mieszkalny jednorodzinny, zabudowa jednorodzinna, zabudowa wielorodzinna, zabudowa zagrodowa, budynek użyteczności publicznej, budynek zamieszkania zbiorowego.

Za zasadne należy uznać także stwierdzenie nieważności tych przepisów § 2 Regulaminu, w których prawodawca utworzył na użytek zaskarżonej uchwały, własne definicje określeń, takich jak ustawa, harmonogram, kompostownik, nieruchomości zamieszkałe, odpady budowlane, odpady budowlano-remontowe i rozbiórkowe, stawki opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi, zniżki w opłatach, dokumenty potwierdzające

wywóz odpadów, chodnik, odpady wielkogabarytowe, punkt selektywnej zbiórki odpadów, przedsiębiorcy.

Istotne naruszenie prawa przez organ, we wszystkich wskazanych powyżej przypadkach, wynika z faktu braku delegacji ustawowej opartej na art. 4 ust. 2 ustawy do formułowania definicji własnych w/w pojęć oraz do dokonywania powtórzeń i modyfikacji definicji ustawowych, a także z okoliczności naruszenia opisanym słowniczkiem, pojęć wymogów poprawnej legislacji, mających swoje umocowanie, chociażby w dyrektywach rozporządzenia w sprawie Zasad techniki prawodawczej.

Granice delegacji ustawowej, wynikające z art. 4 ust. 2 ustawy, zostały także przekroczone w przypadku norm zawartych w § 4 ust. 1, 2 i 3 Regulaminu. Przepisy te wskazują w jakich godzinach właściciel jest zobowiązany do uprzątnięcia błota, śniegu, lodu, a także innych zanieczyszczeń, z części nieruchomości służących do użytku wspólnego, i na czym ono (to uprzątnięcie) polega cyt. „...*polega na usunięciu ich w miejsca niepowodujące zakłóceń w ruchu pieszym i pojazdów.*”. Nadto ustalono, że nieusunięty w terminie lód należy posypać piaskiem lub innym stosownym środkiem, w celu zlikwidowania jego śliskości. W ocenie organu nadzoru, Rada Gminy nie jest uprawniona do określenia sposobu realizacji wskazanych wyżej obowiązków.

Zwrócić także należy uwagę, że w **ust. 1 § 4** Rada Gminy dokonała modyfikacji obowiązku określonego w art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy poprzez pominięcie zapisu, iż właściciel nieruchomości nie jest obowiązany do uprzątnięcia chodnika, na którym jest dopuszczony płatny postój lub parkowanie pojazdów samochodowych.

Kwestie stosowania środków chemicznych na drogach publicznych, ulicach i placach zostały uregulowane w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.), głównie w jej art. 82 ust. 2 oraz w przepisach rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 27 października 2005 r. w sprawie rodzajów i warunków stosowania środków, jakie mogą być używane na drogach publicznych oraz ulicach i placach (Dz. U. Nr 230, poz. 1960), gdzie określono rodzaje dozwolonych środków chemicznych (vide: wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 7 kwietnia 2011 roku, sygn. akt II SA/Bd 1536/10 oraz wyrok WSA w Gdańsku z dnia 24 listopada 2011 r. sygn. akt II SA/Gd 618/11).

W **§ 5 ust. 1** Regulaminu zobowiązano organizatorów imprez plenerowych lub zgromadzeń o charakterze publicznym, prowadzących targowiska, giełdy, ogródki piwne, sezonowe punkty gastronomiczne i inne podobne obiekty do wyposażenia miejsca w odpowiednią ilość pojemników na odpady komunalne oraz zapewnienia odpowiedniej liczny toalet a także do uprzątnięcia terenu oraz terenów przyległych, wywiezienie powstałych oraz pozostawionych odpadów bezpośrednio po zakończeniu imprezy, jednak nie później niż w ciągu 12 godzin od zakończenia imprezy, zgromadzenia lub zlikwidowania działalności.

Po pierwsze zwrócić należy uwagę, że brak jest umocowania ustawowego do nałożenia na organizatorów imprez masowych (a za takich uznać należy wymienionych w tym przepisie organizatorów imprez plenerowych lub zgromadzeń o charakterze publicznym), wskazanych wyżej obowiązków. Organizatora imprezy masowej nie można uznać za właściciela nieruchomości w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy, a tylko on może

być adresatem obowiązków dotyczących utrzymania czystości i porządku na obszarze gminy. Organizatorzy imprez masowych nie należą też do podmiotów wymienionych w art. 5 ust. 2-4 ustawy, na które ustawa wprost nakłada określone obowiązki z zakresu utrzymania czystości i porządku. W rezultacie przepis w takim brzmieniu powoduje ingerencję w stosunki cywilnoprawne, których treść kształtowana jest w drodze umowy cywilnoprawnej. Obowiązki organizatora imprez masowych określa ustawa z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 62, poz. 504, z późn. zm.), a zatem nie zachodzi konieczność ich ustalania w drodze aktu prawa miejscowego i nie ma ku temu podstaw prawnych w ustawie w postaci odpowiedniego upoważnienia (vide: wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 16 grudnia 2010r. sygn. akt II SA/Bd 1336/10).

Także normy zawarte w **ust. 2 § 5** Regulaminu przekraczają delegację ustawową. Przepis ten przewiduje, że właściciele nieruchomości, na których znajdują się place zabaw dla dzieci zobowiązani są do ogrodzenia terenu i utrzymywania urządzeń do zabawy w należytym stanie technicznym zapewniającym bezpieczeństwo dzieci i zachowanie zasad higieny, a także do wymiany piasku w piaskownicach, co najmniej raz w roku kalendarzowym.

W **§ 27 ust. 1 pkt 1 lit. a, c i d** Regulaminu Rada Gminy określiła obowiązki właścicieli psów dotyczące: *wyposażenia psa w chip zawierający jego numer ewidencyjny, systematycznego szczepienia przeciwko wściekliznie zgodnie z ustawą o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, która nakłada obowiązek szczepienia psów oraz uzyskania zezwolenia Wójta Gminy na utrzymanie psa rasy uznanej za agresywną zgodnie z treścią rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie wykazu ras psów uznanych za agresywne.*

Obowiązki, o których mowa w **§ 27 ust. 1 pkt 1 lit. c i d** Regulaminu, wynikają z odrębnych aktów prawnych rangi ustawowej (*wskazanych także w Regulaminie*). Kwestię poddawania psów szczepieniom ochronnym reguluje ustawa o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt. W art. 56 ust. 1 i ust. 2 wymienionej ustawy zamieszczono obowiązek poddawania psów w wieku powyżej 3 miesięcy raz na 12 miesięcy szczepieniu przeciwko wściekliznie. Z kolei wymóg uzyskania zezwolenia właściwego miejscowo wójta (burmistrza, prezydenta miasta), na utrzymywanie psa rasy uznawanej za agresywną, wynika z art. 10 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt. Oznacza to, że nie jest to materia która może zostać uregulowana aktem prawa miejscowego.

Natomiast nałożenie na właścicieli obowiązku chipowania psów, w ocenie organu nadzoru, nie mieści się w zakresie delegacji ustawowej. Podnieść należy, że plan znakowania zwierząt w gminie może być elementem programu opieki nad zwierzętami, określonego przez gminę na mocy art. 11 a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002 z późn. zm.).

W **§ 27 pkt 2 lit. f i g** Regulaminu ustalono, iż osoby utrzymujące zwierzęta domowe są zobowiązane do *niewprowadzania zwierząt do obiektów użyteczności publicznej, placówek handlowych i gastronomicznych z wyłączeniem obiektów przeznaczonych dla zwierząt, takich jak lecznice, wystawy itp., przy czym postanowienie to nie dotyczy osób niewidomych korzystających z pomocy psów przewodników oraz niewprowadzania zwierząt domowych na*

tereny placów gier i zabaw oraz piaskownic dla dzieci, kąpielisk, a także tereny objęte zakazem na podstawie odrębnych uchwał rady gminy. Z przepisu art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy wynika jednoznacznie, że przyznaje on radzie gminy kompetencję do szczegółowego określenia wymagań wobec osób utrzymujących zwierzęta domowe w taki sposób, aby pobyt tych zwierząt na terenach przeznaczonym do wspólnego użytku nie był uciążliwy i nie stanowił zagrożenia dla przebywających tam osób oraz nie spowodował zanieczyszczenia tych miejsc. Nie mieści się natomiast w kompetencjach rady sformułowanie całkowitego zakazu prowadzenia wszelkich zwierząt domowych na określone tereny i do określonych miejsc (vide: wyrok NSA z dnia 8 listopada 2012 r. sygn. akt II OSK 2012/12).

Podobnie wprowadzenie w **§ 27 pkt 2 lit. k** Regulaminu, obowiązku posiadania aktualnych szczepień ochronnych wymaganych lub zarządzanych przez odpowiednie służby weterynaryjne przez utrzymujących koty i inne zwierzęta domowe - przekracza delegację ustawową.

Również zawarty w **§ 27 pkt 2 lit. n** Regulaminu, zakaz grzebania zwłok zwierząt domowych poza grzebowiskami zwłok zwierzęcych i ich części, przekracza delegację ustawową. Ustawa o utrzymaniu czystości i porządku nie definiuje pojęcia zwłok zwierzęcych. Definicja taka zawarta jest w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2008 r. Nr 213, poz. 1342, z późn. zm.). Zgodnie z art. 2 pkt 26 tej ustawy przez zwłoki zwierzęce należy rozumieć zwierzęta padłe lub zabite w celu innym niż spożycie przez ludzi. Odpadów zwłok zwierzęcych dotyczy natomiast rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 1774/2002/WE z dnia 3 października 2002 roku ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi. Art. 2 ust. 3 pkt 6 ustawy o odpadach stanowi, że przepisy ustawy o odpadach nie naruszają postanowień wskazanego rozporządzenia wspólnotowego, które stosuje się bezpośrednio i przepisy prawa krajowego nie mogą być z nim sprzeczne. Szczegółowy sposób postępowania ze zwłokami zwierzęcymi w przypadku zagrożenia epidemią reguluje natomiast ustawa z dnia 11 marca 2004 roku o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt.

Także normy zawarte w **§ 29** Regulaminu, dotyczące deratyzacji wykraczają poza zakres upoważnienia ustawowego. Przepis art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy, uprawnia radę gminy wyłącznie do wyznaczenia obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzenia. W **§ 29** Regulaminu nie ustalono jednakże ani terminów ani obszarów podlegających deratyzacji, delegując uprawnienie do określenia obszarów na wójta stanowiąc, cyt. „w przypadku wystąpienia populacji gryzoni, stwarzającej zagrożenie sanitarne, Wójt Gminy, określi w uzgodnieniu z Państwowym Powiatowym Inspektorem Sanitarnym w Piasecznie, obszary podlegające obowiązkowej deratyzacji oraz poprzez zarządzenie, termin jej przeprowadzenia”, a zamiast terminów, określając częstotliwość przeprowadzenia deratyzacji. Nadto Rada wskazała podmioty (tu właściciele nieruchomości zabudowanych budynkami wielorodzinnymi oraz właściciele budynków jednorodzinnych), zobowiązanych do przeprowadzenia deratyzacji a także w ust. 6 **§ 29** ustaliła, że koszty przeprowadzenia deratyzacji ponoszą właściciele nieruchomości. Norma kompetencyjna wspomnianego art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy, z całą pewnością nie obejmuje upoważnienia do uregulowania przez radę

kwestii nałożenia na podmioty prywatne takiego obowiązku, a co za tym idzie obciążenia ich kosztami jego realizacji – vide wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 16 maja 2012 r. sygn. akt II SA/Bd 174/12.

Rada nie ma także uprawnień do określenia sposobu przeprowadzenia deratyzacji. Zatem ustalenia zawarte w ust. 5 § 29 dotyczące obowiązku używania preparatów (trutek) ogólnodostępnych, ale o wysokiej skuteczności i relatywnie małej toksyczności dla środowiska naturalnego, przekracza delegację ustawową.

Dodać wypada, że deratyzacja miejsc przebywania zwierząt lub miejsc przechowywania i przetwarzania zwłok zwierzęcych, produktów, środków żywienia zwierząt, może być nakazana rozporządzeniem powiatowego lekarza weterynarii, wojewody, bądź ministra właściwego do spraw rolnictwa na podstawie art. 45-47 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt.

§ 30 ust. 1 Regulaminu wskazano, że *osoby niewykonujące obowiązków zawartych w regulaminie podlegają karze przewidzianej przepisami ustaw o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz ustawy Kodeks wykroczeń, a postępowanie w tych sprawach prowadzone jest według przepisów kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.* Stanowi to powtórzenie art. 10 ust. 2a ustawy, zgodnie z którym karze grzywny podlega także ten, kto nie wykonuje obowiązków określonych w regulaminie, natomiast rada gminy nie może określać kar związanych z przestrzeganiem ustaw, w tym ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach (vide: wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 4 października 2011 r. sygn. akt II SA/Bd 939/11). Natomiast norma zawarta w § 30 ust. 3 przekracza delegację ustawową, stanowiąc o obowiązku umożliwienia wstępu na teren posesji osobom upoważnionym przez wójta gminy, w celu przeprowadzenia kontroli realizacji przepisów zawartych w Regulaminie.

Okoliczność, że kwestionowana uchwała stanowi akt prawa miejscowego, i w konsekwencji normatywny akt wykonawczy, oznacza że Rada Gminy Lesznówola uchwalając przedmiotową uchwałę i określając szczegółowe postanowienia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy nie może wykraczać poza granice upoważnienia określone w art. 4 ust. 2 ustawy. Z treści art. 94 Konstytucji RP wynika bowiem, że każdy akt prawa miejscowego ma charakter wykonawczy w stosunku do ustaw, a jako taki winien on być oparty na ustawie upoważniającej i nie przekraczać zakresu upoważnienia.

W świetle powyższego stwierdzenie nieważności uchwały Nr 293/XXIII/2012 Rady Gminy Lesznówola z dnia 14 grudnia 2012 r. w sprawie uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Lesznówola, w części wskazanej w petitum niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego jest w pełni uzasadnione.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze Gminie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od daty doręczenia, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

Informuję, że rozstrzygnięcie nadzorcze wstrzymuje wykonanie uchwały, w części objętej rozstrzygnięciem, z mocy prawa.

WOLFWON...

Jacek Kozłowski